

znamu dne 26. ledna 1933, byl tudíž podán ve lhůtě (§§ 192 (1) konk. ř. a 70 vyr. ř. čís. 64/1931), a rekursní soud, odmítnuv jej jako opožděný, pochybil.

Čís. 12470.

Hodnota mezitímního určovacího návrhu jest rozhodná v otázce příslušnosti soudu.

Před samosoudcem jsou však přípustné mezitímní určovací návrhy (§§ 236, 259 c. ř. s.) i tehdy, když předmět zájmu na zjištění přesahuje hodnotu 20.000 Kč.

(Rozh. ze dne 24. března 1933, R II 106/33.)

Správce úpadkové podstaty pozůstalosti po Dr. H-ovi domáhal se na manželce Dr. H-a, by darování pojistky úpadcem žalované bylo proti úpadkové podstatě prohlášeno bezúčinným a by žalovaná byla uznána povinnou zaplatiti úpadkové podstatě 19.105 Kč. Žalobce uvedl v hlavě žaloby, že jde o spor o 25.000 Kč. Procesní soud první stolice (krajský soud v O.) uznal v senátě podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením počínajíc rokem 3. listopadu 1931 pro zmatečnost a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu spor projednal a rozhodl samosoudcem. Důvody: Jde o uplatnění odpůřčího nároku v řízení konkursním. Tento nárok jest podle § 39 odst. (1) star. k. ř. uplatniti žalobou o plnění. Žalovati o prohlášení odporovatelného jednání za bezúčinné není třeba a samostatně lze tak učiniti jen za podmínek § 228 c. ř. s. V souzeném případě nejde o žalobu zjišťovací, nýbrž o žalobu na plnění 19.105 Kč s přísl., kterážto částka ušla úpadkové podstatě tím, že Dr. H. daroval žalované životní pojistku, znějící na 25.000 Kč, na niž pak žalovaná obdržela od pojišťovny 19.105 Kč. S touto žalobou spojila žalující strana návrh na zjištění, že darování je vůči ní bezúčinné. Tento návrh jest pokládati za mezitímní návrh zjišťovací podle § 236 c. ř. s. a nic na tom nemění, že jej žalující strana výslovně tak neoznačila a učinila jej hned v žalobě. Žalující strana tento svůj návrh zvláště neocenila a jen v hlavě žaloby uvedla, že jde o spor o 25.000 Kč. Nezáleží na tom, zda tím chtěla říci, že svůj zjišťovací návrh oceňuje jen částkou 5.895 Kč, nebo vedle nároku na peněžitě plnění samostatně částkou 25.000 Kč. Neboť pro příslušnost a obsazení soudu nerozhoduje ocenění mezitímního návrhu zjišťovacího, nýbrž předmět vlastního sporu, takže samosoudce je ve sporu před něj podle § 7 a) j. n. příslušejícím oprávněn rozhodovati též o mezitímním návrhu určovacím, třebaš tento podle svého ocenění převyšoval částku 20.000 Kč. V souzeném případě je tudíž pro otázku, zda měl spor projednávat senát či samosoudce, jedině rozhodným předmět žaloby na plnění. Žalobce žádá zaplacení 19.105 Kč a proto byl k projednání a rozhodnutí tohoto sporu povolán podle § 7 a) j. n. samosoudce.

Spor však projednával a rozhodl senát a proto rozsudek i řízení počínajíc prvním ústním jednáním trpí zmatečností podle § 477 č. 2 c. ř. s., ježto spor projednával a rozhodl soud, jenž nebyl řádně obsazen. Této zmatečnosti sice žádná strana nevytkla, avšak odvolací soud, jenž o ní nabyl vědomosti odvoláním žalované, musil k ní přihlížeti z úřadu.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Odporuje-li se právnímu jednání žalobou, jest v ni uvést, v jakém rozsahu a jakým způsobem má žalovaný k uspokojení věřitele něco plniti nebo trpěti (§ 12 odp. ř. č. 337/1914), pokud se týče, co má býti vráceno do konkursní podstaty a, není-li to možné, co má býti dáno jako náhrada (§ 39 konk. ř. č. 337/1914). Vše ostatní je zbytečné, a jest proto i zbytečný zvláštní návrh, aby bylo právní jednání prohlášeno bezúčinným (sb. n. s. č. 8151, 10294). Byl-li však učiněn, jde o návrh podle § 236 c. ř. s., a nebylo závady, by nebyl pojat již do žaloby, jak bylo vysloveno a blíže odůvodněno již v rozhodnutí uveřejněném ve sb. n. s. pod č. 8138. Jinak lze rekurs odkázati na odůvodnění napadeného usnesení, s nímž nelze souhlasiti jen, pokud uvádí, že hodnota mezitímního návrhu na zjištění nerozhoduje ani v otázce příslušnosti soudu, ano to odporuje ustanovení § 236 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož předpis prvního odstavce tohoto paragrafu nepatří zejména také v případě, když předpisy o předmětné příslušnosti soudů odporují navrženému rozhodnutí. Právě proto musí návrhovátelem také oceniti svůj zájem na určení. Ale to na věci nic nemění, poněvadž nejde o otázku předmětné příslušnosti sborového soudu, u něhož byla žaloba podána, nýbrž o otázku obsazení tohoto sborového soudu podle § 7 a) jur. n., to jest o to, zda tento věcně příslušný sborový soud má o věci rozhodnouti samosoudcem, či senátem, pro který případ druhý odstavec § 236 c. ř. s. nevylučuje platnost ustanovení prvního odstavce tohoto paragrafu. Z toho plyne, že jsou před samosoudcem přípustny mezitímné návrhy určovací podle §§ 236 a 259 c. ř. s. i tehdy, když předmět sporu, zájem na zjištění, přesahuje hodnotu 20.000 Kč, jak správně uznal odvolací soud. Napadené usnesení neodporuje ani předpisu § 55 j. n., podle něhož, žádá-li se jen část jistinné pohledávky, jest rozhodná úhrnná výše jistinné pohledávky ještě nezapravené, jelikož se žalobce nedomáhá zaplacení částky pojistné hodnoty 25.000 Kč, na což by žalobce podle svého přednesu ani neměl nárok, nýbrž žádá, by žalovaná vrátila do podstaty, co jí pojišťovna na pojistnou sumu již vyplatila, a žádá vrácení celé této částky.

Čís. 12471.

Nejde jen o provedení námítky uplatňované v žalobě, nýbrž o uplatnění nové námítky, vyloučené podle § 35, třetí odstavec, ex. ř., tvrdil-li žalobce v žalobě, že první splátku vyrovnací kvoty zaplatil řádně a